

Thesis Title Building Collective Tenure for Sustainable Forest Management in a Multi-Ethnic Community: A Case Study in Taohua Administrative Village of Lijiang, Yunnan, People's Republic of China.

Author Ms. Su Yufang

M.A. Sustainable Development

Examining Committee

Assist. Prof. Dr. Uraivan Tan- Kim-Yong	Chairperson
Lecturer Dr. Anan Ganjanapan	Member
Lecturer Dr. Chusak Wittayapak	Member

Abstract

This study was conducted in Taohua Administrative Village, Lijiang County, Yunnan Province, China. The objectives of the study were to study local arrangements in forest land tenure and traditional joint forest management; identify a set of principles guiding forest management in a multi-ethnic community; analyze local adaptation processes in forest land tenure and management; and to understand key institutional conditions and adaptation. In addition, the study seeks to answer how and why sustainable forest management systems have been constructed, or achieved, in a multi-ethnic community.

To achieve these objectives, information was collected using RRA (Rapid Rural Appraisal) and PRA (Participatory Rural Appraisal) methods. The study shows that understanding local resource systems must be in context specific rather than in general terms. In this study, forest management and tenure arrangements should not be considered static but rather as evolving through time. Local institution and forest management adapt to changes in socio-economic, cultural and political environments. Local institutions are shaped by the cultural and historical contexts within which the forestry economy is developed. The role of people at the local level is crucial.

The study indicates that local multi-ethnic communities manage forest resources as common property could enable and they are able to achieve a certain level of sustainable management. The community may respond to new situations by adapting new management practices, or by changing natural or local regulations for management control. Common property systems may continue, and in some situations new ones have emerged to respond to change. Common property regimes might be managed as a way to privatize rights without actually dividing it into small individual plots. Common property gives resource owners an incentive to manage their resources, to make investments in resource quality and to manage them

sustainably over the long term. This study also supports previous conclusions made by Mosse (1977) that the use of a rigid framework and study design principles may result in quick generalizations and over-simplified conclusions. It should be acknowledged that what might be a design principle in one situation is not necessarily one in another context. Here we meet with the interactive nature of forest resources and the dynamic contextual characteristics of local communities.

The management of community forests deals with social, historical, economical, political, cultural and physical conditions and there is, therefore, a complex, interactive system involved in forest management issues. Local community forest management and institutions are both mechanisms and tools to empower people for improving capacity and enthusiasm in resource management. If sufficient conditions could be created and maintained, people's participation in forest management could be greatly enhanced and encouraged through organizational and institutional development. Effective community forest management can therefore be achieved. The strength of local organizational mechanisms and of appropriate arrangement of forest tenure security is more important, and probably more effective, than efforts in uniformed privatization process in community forests.

This study suggests that future forest policies may involve general guidelines for forestry management and development, but at the same time leave some flexibility for local government and communities to adjust to their specific local situations. Meanwhile, policy must pay more attention to the rights of local communities to secure access to forest resources, and local capacity building. The logging ban which emphasizes a standardized rules and sanctions is not only about re-structuring centralized forest management, but also is not well suited to some specific local situations. Because of the diversity in topography as well as the many ethnic groups with history and resources use practices in Yunnan, flexibility in state policies for forests is necessary.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การสร้างระบบการถือครองร่วมในการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน ในชุมชนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์: กรณีศึกษาหมู่บ้านเตาหัว เมืองลีเจียง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ชื่อผู้เขียน นางสาว ชู ยูฟาง

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาอย่างยั่งยืน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผศ. ดร. อุไรวรรณ ดันกิมยง

ประธานกรรมการ

อ. ดร. อานันท์ ภาณุชนพันธุ์

กรรมการ

อ. ดร. ชุติศักดิ์ วิชาภักดิ์

กรรมการ

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้จากการศึกษาในหมู่บ้านเตาหัว เมืองลีเจียง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน การศึกษามีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการระบบกรรมสิทธิ์ที่ดินป่าไม้ และการจัดการป่าไม้ร่วมกันของท้องถิ่น เพื่อระบุหลักการการจัดการป่าไม้ของชุมชนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ เพื่อวิเคราะห์ถึงกระบวนการการปรับตัวของท้องถิ่นในการคุ้มครองจัดการกรรมสิทธิ์ที่ดินป่าไม้ และเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเงื่อนไขและการปรับตัวของสถาบันการจัดการ และที่สำคัญการศึกษานี้สามารถตอบคำถามที่ว่าทำไมชุมชนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์จึงสามารถจัดการคุ้มครองป่าไม้ได้อย่างยั่งยืน

ในการศึกษานี้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบเร่งด่วน หรือ RRA (Rapid Rural Appraisal) และการเก็บข้อมูลแบบมีส่วนร่วม หรือ PRA (Participatory Rural Appraisal) จากการศึกษาพบว่า การศึกษาเกี่ยวกับระบบการจัดการทรัพยากรระดับท้องถิ่นของชุมชนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ไม่สามารถสรุปอย่างเป็นหลักการรวมแบบทั่วไปได้ เนื่องจากมีบริบทที่มีลักษณะเฉพาะเป็นตัวกำหนด การคุ้มครองจัดการกรรมสิทธิ์ป่าไม้ต้องมีการศึกษาอย่างมีเงื่อนไขไปตามเวลาที่เปลี่ยนแปลง ไม่ใช่การศึกษาแบบหยุดนิ่ง สถาบันในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการป่าไม้มีการปรับตัวไปตามสภาพเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรม และการเมืองที่เปลี่ยนไป วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่อยู่ภายใต้การจัดการป่าไม้เพื่อเศรษฐกิจเป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดรูปแบบที่เปลี่ยนไปของสถาบันการจัดการป่าไม้ในระบบเศรษฐกิจป่าไม้ของท้องถิ่น ทำให้สถาบันการจัดการของท้องถิ่นต้องปรับตัวตามไปด้วย ซึ่งของชาวบ้านมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการปรับเปลี่ยนนี้

การศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่าชุมชนหลากหลายชาติพันธุ์ของท้องถิ่นจัดการป่าไม้แบบทรัพย์สินส่วนรวมให้เกิดการจัดการที่ยั่งยืนได้ ในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงนี้ชุมชนอาจปรับตัวด้วยการจัดการแบบใหม่ หรือการปรับ

กฎระเบียบการจัดการทรัพยากรบางประการ ระบบการจัดการแบบทรัพย์สินส่วนรวมบางระบบอาจดำเนินต่อไป ในขณะที่บางระบบอาจต้องมีการปรับใหม่ ทั้งนี้เพื่อให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ระบบการจัดการทรัพย์สินแบบส่วนรวมในด้านหนึ่งคือการให้สิทธิ์แบบทรัพย์สินส่วนตัวโดยที่ไม่ต้องแบ่งทรัพยากรออกเป็นส่วนๆ การจัดการแบบนี้สร้างแรงจูงใจให้แก่เจ้าของทรัพยากรในการดูแลรักษา ลงทุนเพิ่มคุณภาพในทรัพยากรนั้น และมีการจัดการอย่างยั่งยืนในระยะยาว การศึกษานี้สนับสนุนข้อสรุปของ Mosse (1997) ที่ว่าการใช้กรอบความคิดที่คล้ายคลึงในการศึกษา อาจทำให้นักวิจัยสรุปสิ่งที่พบเห็นเป็นหลักการรวมและง่ายในทันที ซึ่งหลักการที่ดีในบริบทหนึ่งอาจไม่เหมาะสมกับบริบทอื่น การศึกษานี้พบว่าลักษณะธรรมชาติของทรัพยากรป่าไม้และพลวัตของบริบทในท้องถิ่นเป็นเงื่อนไขที่สำคัญ

การจัดการป่าไม้ชุมชนเกี่ยวข้องกับลักษณะทางสังคม ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และลักษณะทางกายภาพของท้องถิ่น ดังนั้นระบบการจัดการป่าไม้ของชุมชนจึงเป็นระบบที่ซับซ้อนและ... สถาบันการจัดการป่าไม้ของชุมชนเป็นกลไกและเครื่องมือสำคัญที่ชาวบ้านใช้ในการปรับปรุงเพิ่มความสามารถและความกระตือรือร้นของชาวบ้านในการร่วมกันจัดการทรัพยากร ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กล่าวมาได้รับการสนับสนุนและรักษา การมีส่วนร่วมของชาวบ้านในการจัดการป่าไม้ก็จะได้รับการส่งเสริมโดยผ่านทางจัดการและทางสถาบัน การจัดการป่าไม้ที่มีประสิทธิภาพจะประสบผลได้ขึ้นอยู่กับความเข้มแข็งของชุมชน และความมั่นคงในระบบกรรมสิทธิ์ป่าไม้มากกว่าการพยายามแบ่งแยกระบบกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินส่วนตัวของป่าไม้ชุมชน

การศึกษานี้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับในอนาคตว่านโยบายป่าไม้อาจจะดำเนินการหลักการใหญ่ๆ ที่ออกมาได้ แต่ควรมีความยืดหยุ่นโดยเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นสามารถปรับหลักการดังกล่าวให้เข้ากับบริบทจริงของท้องถิ่น ขณะเดียวกันรัฐควรให้ความสนใจที่จะคืนสิทธิ์และสร้างความมั่นใจให้แก่ชุมชนในการเข้าถึงและใช้ทรัพยากรป่าไม้ และพร้อมกันนี้ควรเน้นการสร้าง ความเข้มแข็งและการเพิ่มความสามารถของชุมชนด้วย นโยบายในเรื่องห้ามตัดไม้แน่นอนในเรื่องกฎเกณฑ์มาตรฐานและบทลงโทษเหมือนกันหมด อาจจะเป็นการเสริมให้เกิดการก่อตัวใหม่ของการจัดการป่าไม้โดยส่วนกลาง และอาจมีความไม่เหมาะสมต่อสถานการณ์เงื่อนไขท้องถิ่นบางแห่ง เนื่องจากสภาพบริบทมีความหลากหลายอย่างยิ่ง ทั้งด้านภูมิศาสตร์ ชาติพันธุ์ ประวัติศาสตร์ และรูปแบบการใช้ทรัพยากรของท้องถิ่นในมณฑลยูนนาน ดังนั้นความยืดหยุ่นของนโยบายรัฐจึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็น และสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการทรัพยากรป่าไม้